

få løst alt det sygehusvrøvl uden skattefinansierede særordninger».

Se, det syntes vi lød smukt, men hvad er der sket siden, vil jeg spørge fru Colette Brix. Nu stemmer Dansk Folkeparti for en skattefinansieret særordning. Og er det ikke korrekt, at pensionisten med ryglidelsen skal betale for, at direktøren med den samme lidelse kommer forrest i køen? Gør det ikke indtryk, at Ældre Sagen netop kritiserer dette lovforslag for, at pensionister og andre uden for arbejdsmarkedet kommer bagest i køen? Det er det, Dansk Folkeparti nu vil indføre, selv om alle muligheder var til stede for, at vi i fællesskab kunne stemme regeringen ned. Jeg kan simpelt hen ikke finde linjen i Dansk Folkepartis politik.

Da vi diskuterede kommunernes mulighed for at betale for at få deres borgere forrest i køen, det lovforslag, der hedder L 49, sagde Dansk Folkepartis ordfører, fru Birthe Skaarup, at det var vigtigt for Dansk Folkeparti, at det ikke kun var de erhvervsaktive borgere, som fik muligheden, og at det var vigtigt for Dansk Folkeparti, at der ikke var tale om forsikringer af sygdomsbehandling. Det lovforslag, vi behandler nu, handler om arbejdsgiverbetalt sundhedsbehandling, altså kun de erhvervsaktive, og det handler i høj grad om forsikringer. Taler man ikke sammen i Dansk Folkeparti? Hvad mener man egentlig?

Kl. 15.30

Nu vil fru Colette Brix sikkert om lidt springe herop og sige, at Dansk Folkeparti har fået store indrømmelser i forhandlingen med regeringen. Jeg skal bare minde fru Colette Brix om, at Dansk Folkeparti ikke engang er kommet så langt i forhandlingerne, at man har fået regeringen til at mene det samme, som Venstre og De Konservative fremlagde i oktober. I oktober fremsatte V og K nemlig et beslutningsforslag om arbejdsgiverbetalt sundhedsbehandling, men i det forslag skrev V og K, at det var essentielt, at man ikke kunne dele de ansatte op i A- og B-hold.

Men det kan man stadig trods det forslag, vi nu behandler. Man har bare fået nogle kriterier at gøre det ud fra, nogle kriterier, som rent faktisk gør, at en deltidsansat rengøringsassistent kan pilles ud, så hun ikke kan få den arbejdsgiverbetalte sundhedsbehandling, mens direktøren derimod kan. Det svarer jo til, at man går ud og hiver en enkelt ukrudtsplante op i et vildnis af tidsler og går ind og siger stolt til sin bedre halvdel: Se, nu har jeg luget! Dansk Folkepartis

opførsel i denne sag får en gammel Shu-bi-dua til at køre herinde: »Han har solgt sin sjæl for at få sig et navn«.

Så til regeringen: Man bliver jo lidt rundtosset, hr. skatteminister. I oktober fremsatte V og K et forslag, hvor det var helt essentielt, at man ikke kunne dele ansatte op i A- og B-hold. I februar blev dette lovforslag fremsat; nu kunne arbejdsgiverne bare frit vælge, det var sådan set en del af deres ledelsesret. Og nu er vi nået til maj. Nu er der ikke fri udvælgelse, nu har man sat nogle kriterier, men udvælgelsen er der stadig.

Det kan ikke undre, at vi ikke ligefrem står og klapper i vore små hænder. Der er stadig et A- og B-hold på arbejdspladsen, og der er stadig et stort C-hold uden for arbejdsmarkedet, som ikke får andel i den lettere adgang til sundhedsbehandling. Det er simpelt hen usympatisk, og vi er dybt skuffede, især over Dansk Folkepartis opførsel.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Colette Brix som ordfører, formoder jeg.

Colette L. Brix (DF):

Jeg skal love for, at Dansk Folkeparti vibrerer i fru Sandy Brincks hoved. Men hertil vil jeg nu gerne sige, at vi startede i håbet om at få meget, og efter vores vurdering og sådan som vi regner i Dansk Folkeparti, har vi også fået meget. Jeg ved godt, det er ikke nok for fru Sandy Brinck, for fru Sandy Brinck vil gerne have alt, men det ved vi godt vi ikke kan få.

Så synes jeg faktisk, det er en lille bitte smule groft at sige, at vi sælger os selv for at få et navn. Jeg har et navn, jeg har fået et navn, jeg er døbt.

Så er der lige en ting til, for debatten er efterhånden ikke så rar, som den har været, og det vil jeg gerne sige til skatteministeren, mens andre hører det: Meget, meget vil jeg være med til som ordfører, men jeg vil aldrig nogen sinde være med til noget, der er uretfærdigt. Det har jeg lært, for min far var nemlig også socialdemokrat. Han udviklede sig bare lidt senere og kom til at stå i et andet parti, og det kan man jo have lov til. Man kan jo starte et sted, og så kan man udvikle sig, men der er også noget, der hedder beton, og der er noget, der hedder klodser, og her kan man jo blive resten af sit liv. Det kan man jo vælge. Det kan man jo allerede vælge, når man er ung, og når man er gammel, kan man sidde og sige: Gud ske tak og lov, her blev jeg. Klodsen stoppede, og dér blev jeg.